

STICLUȚA

CU

PARFUM

Eleonora Blidar

STICLUȚA

CU

PARFUM

București, 2021

Ilustrație copertă și interior: *Anamaria Bărbulescu*
Copertă: *Andi Dumitrache*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLIDAR, ELEONORA

Sticluța cu parfum / Eleonora Blidar . - București
: Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95263-0-9

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această
lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii
sau al autoarei.

Copyright © 2021

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

P R E F A Ț Ă

Cântecele grădinii mele

De la prima carte de haiku, intitulată *Fetița solară* până la cea publicată acum, trecerea anotimpurilor în poezia Eleonorei Blidar, aduce cu ea alte teme și subiecte, prezentate sub formă de haiku și haibun.

Rămânând în sfera poeziei feminine autentice, Eleonora Blidar își intitulează această a doua carte de haiku *Sticluța cu parfum*, ca simbol al unui câmp de flori sau a unei crenguțe de cireș înflorit. Prin analogie, putem să ne amintim de colecția *Cântece de bucătărie*, inițiată de Kyoshi Takahama, directorul revistei *Hototogisu*, colecție de haiku scris de femei.

În cartea sa, Eleonora Blidar vorbește în mod special de efemeritatea lucrurilor, de trecerea lor, din care rămâne, sau se naște amintirea.

Gesturile obișnuite din viața reală, din viața de zi cu zi, vechi și nou, se regăsesc, de exemplu, într-un ghiveci de flori.

*Cumpăr un ghiveci
pentru vechea mușcată –
început de vis*

Poemele din cartea Eleonorei Blidar au acel element care în literatura japoneză se numește *karumi*, adică frumusețea lucrurilor simple. Simplitatea în poemul haiku înseamnă esență. Haiku-ul nu este un poem social, cum cred și scriu cei care vor un *global standard* artificial. Prin excelență, poemul haiku este un poem despre natură, unde omul își are locul lui firesc, normal, în mod natural.

Rândunele, sălcii pe malul apei, păsări călătore, culesul viilor, *harvest moon*, sperietoarea de ciori înghețată pe câmp, sunt subiecte universal valabile, păstrându-și fiecare în parte, frumusețea particulară.

Găsindu-și rezonanță în fiecare poem, fără nicio tendință de mixaj sau ambalaj artificial, frumusețea simplă, naturală, *karumi* este la ea acasă în cartea Eleonorei Blidar.

*Trandafiri târzii –
pun sticluța cu parfum
pe noptieră*

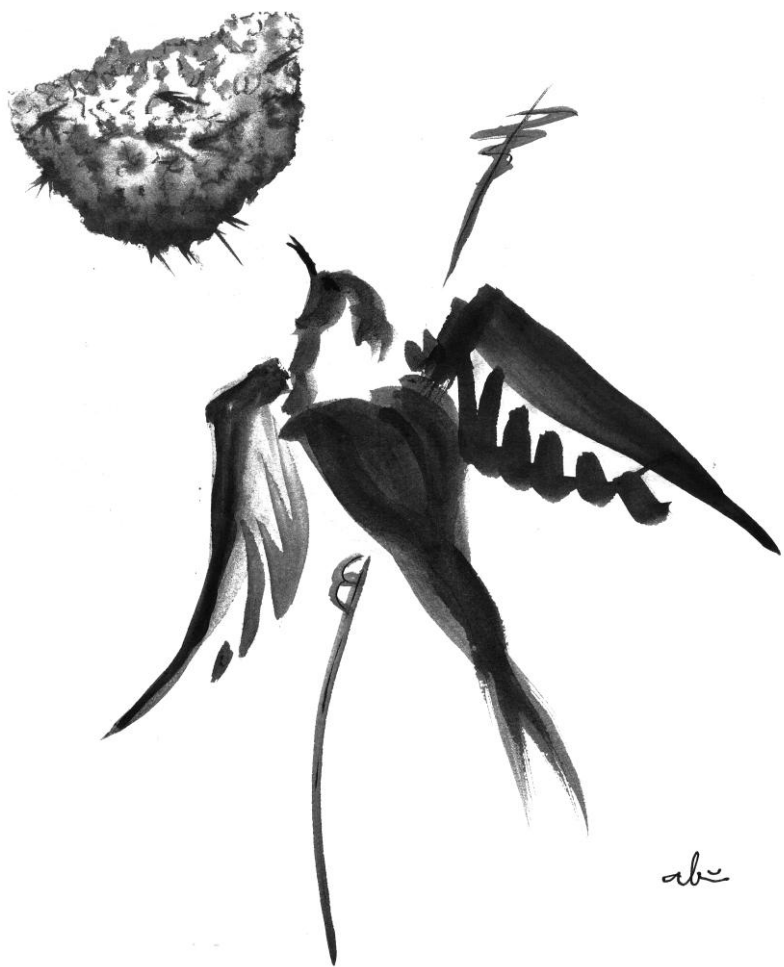
Gestul obișnuit are eleganța unei metafore între trecut și prezent, între real și amintire. Prezența celor cinci elemente - pământ, foc, apă, metal, munte - , sub diferite forme, atât în haiku cât și în haibun, imprimă cărții o frumusețe aparte.

Piesa de rezistență în haibun, intitulată *Călăuza*, unde luceafărul însoțește o fetiță în călătoria ei stelară, ilustrează pe deplin arta Eleonorei Blidar de a descrie o călătorie prin timp și anotimpuri.

Dacă o carte poate fi o sticluță cu parfum, la rândul ei, o sticluță cu parfum poate fi un câmp de flori sau o crenguță de cireș înflorit. Eleonora Blidar vă oferă prin cartea ei, posibilitatea de a alege.

Clelia Ifrim

**Streașina casei –
Rândunica-și face cuib
Din pământul nou.**

**Cumpăr un ghiveci
Pentru vechea mușcată –
Început de vis.**

**Nicușor pune flori
La poarta Angelei –
Scrisoare de Mai.**

**Coșul de paie –
O ceapă a încolțit
Peste margine.**

Țesul de paie
căpă a încoțit
Peste margine
ab

Mărțișorul

Pământul respiră ușurat, nu mai e sufocat de iarna cea friguroasă. Primăvara a venit cu alai de cântece și flori multicolore.

Dimineța devreme m-am trezit cu gândul la mama. Azi am să îi trimit o scrisoare-mărțișor printr-un porumbel călător. O scrisoare plină de dragoste. În ea am pus dorurile mele, gândurile bune, am strecurat și câțiva ghiocci, toporași, violete, toate din grădina mea.

Seară de seară mă uit pe cer, să caut steaua, casa în care locuiește mama. Am găsit-o în cele din urmă. Steaua scliffea des, foarte des, semn că mama era acasă. A primit scrisoarea mea.

ab-

Într-o dimineață mi-a bătut în geam porumbelul călător. Am primit un măștișor de la mama! Ce bucurie! Măștișorul avea imaginea unei rochițe urzite din firele de ghiocei, toporași si violete, țesută în razele de soare. În scrisoare mama mă roagă ca rochița să o îmbrac în ziua de Sf. Înviere. Îmi urează să fiu mereu o primăvară frumoasă cu sufletul luminos, plin de iubire. Să împart în tot locul speranță și bucurii celor necăjiți, oropsiți și obidiți.

Mulțumesc, iubită mamă!

**Pe bancă în parc
Un buchet de lalele –
Cupe galbene.**

**Pe acoperiș
O barză își face cuib –
Copil așteptat.**

als

**Pisica neagră –
Găsesc în grădină-n zori
Puf de stăncuță.**

ab-

**Broşa bunicii –
Fluturii zboară prin timp
Spre valea verde.**

Petale de măr
Cad în liniștea zilei –
Fântână albă.

Păpușa

Grădina din spatele casei era lumea mea. Primăvara, când pomii dădeau în floare, mă simțeam ca într-un rai. Nu aveam jucării, cum aveau alte fete de vârsta mea. Dar cred că eu eram mai fericită când construiam o căsuță din cărămizi găsite pe sub gardul ce împrejmuia grădina.

Căsuța era destul de înaltă, iar ca pătuț pentru păpuși, o cărămidă, ceva mai îngustă, pe care o acopeream cu un petic colorat în chip de cuvertură. Iar măsuța și scăunelele din coji de nuca.

**Dealul înverzit –
O furnică se plimbă
Pe ușa de lemn**

Păpușile le făceam din cârpe. Întâi capul rotund, dintr-un petic alb, neapărat, ca să îi pot desena ochii, gura, nasul, iar corpul îl închipuiam din doua bețe așezate în cruce, pe care îl îmbrăcam în petece viu colorate. La sfârșit uneam capul cu corpul și păpușa era gata.

**Rochia din cufăr –
În buzunarul mamei
Găsesc petice**

În fiecare zi făceam câte o păpușă mai frumoasă. Una era zâmbitoare, pe alta o legam cu o basma, iar alteia îi desenam doi ochi albaștri cu creionul.

Le alcătuiam așa cum mi le imaginam, când seara, sora mea Filica, îmi citea vreo poveste, când avea timp sau chef. Păpușile

aveau și un nume: Anișoara, Lenuța, Ioana etc.

Stăteam de vorbă cu ele. Eu le întrebam, tot eu răspundeam. Tare mult îmi plăcea să mă joc cu ele „de-a doamna învățătoare”. Era jocul meu preferat. Întâi strigam catalogul, apoi le controlam temele, le certam, pe unele le laudam și așa mai departe.

Dar într-o zi, pe neașteptate, primim un pachet de la București, de la sora mea Maria. Printre altele era și o păpușă superbă, destinată mie. Mare bucurie mi-a făcut sora mea atunci. Era o păpușă cum nu mai văzusem niciodată. Nimeni, nicio fetiță nu avea așa o păpușă. Era din porțelan, mare cât un copil nou născut, cu o rochiță vernil, dintr-un material vaporos, cu volane și dantele. Pălăriuța de pe cap,

tot în culoarea rochiței și pantofiori albi în picioare.

Mi-era frica să mă joc cu ea, să nu se spargă, să nu îi fac vreun rău.

Mă uitam la ea și nu îmi venea să cred că este a mea. Dimineața îmi făceam patul, ceea ce nu se întâmpla până atunci și o așezam în mijlocul patului. Închidea ochișorii ei verzi frumoși, când o țineam în brațe, iar când o legănam îmi spunea cu un glăscior curat și subțire „ma-ma”.

Tare îmi era dragă. Nu o duceam în grădină la celelalte păpuși, ca să nu se murdărească, îmi ziceam eu. I-am pus numele Maria, după numele surorii mele care mi-a dăruit-o.

Era păpușa mea de suflet.

Ascult un cântec -

În inima păpușii

Ma-ma ma-ma ma

Într-o zi, vine de la târg, mătușa Adriana, sora mamei mele, să ne vadă pe noi, copiii. Venea de la Vadu Săpat, o comună la 5 km de Mizil. Nu ne aduce nimic din târg. Vede păpușa care stătea în mijlocul patului, ca de obicei și se foarte minunează de frumusețea ei, chiar de mărimea ei. O ia în brațe, o mângâie, o leagănă, o sărută și o aud că îmi spune:

- Te rog, da-mi-o mie, uite, îți dau un ied pe ea. Eu nu am copil încă și mi-aș alina dorul cu această păpușă.

- Nu, tanti, nu o dau pentru nimic în lume, nici pe zece iezi.

Când aude Ionel, fratele meu, că e vorba de un ied, îndată îl văd că se bucura, îi plac tare mult animalele și îmi face semn să o dau. Degeaba mă roagă amândoi, eu nici nu mă gândesc.

Pleacă mătușa foarte supărată, aproape că plângea și îl roagă pe Ionel să mă înduplece. Toata ziua fratele meu mă ruga „hai mă sor-mea că ne dă un ied și va crește mare ieduța și vom avea lapte (știa că îmi place laptele). Păpușa asta ce ne dă? O ții așa de frumusețe! Cu iedul ne vom juca, îl ducem la păscut.”

Eu, nu și nu, ce va zice Maria, sora noastră când o să vadă că i-am dat păpușa?

- Pai acum e a ta, poți să faci ce vrei cu ea. Hai să i-o dăm acum, sâmbătă, când mai trece la târg.

Eu nu i-am dat niciun răspuns. A venit mătuşa Adriana, dar fără ied. Ionel i-a dat păpuşa, eu plângeam şi parcă îmi spunea mie inima că nu o să o mai văd niciodată.

Si aşa s-a şi întâmplat. Zile întregi ne uitam în lungul drumului, după mătuşa Adriana, să vină cu iedul, aşa cum a promis.

A trecut vara, toamna, iarna şi mătuşa nu a venit.

Tipărit în România

